

č. 5/42

Nástin výcviku malé pěší jednotky OPÚV

Všobecně.

Pěchota musí umět bojovat za všech taktických situací proti různým bojovým prostředkům, zvláště PÚV. Současná válka dala nám již několik odstrašujících případů, kdy jednotky, nedostatečně vycvičené v OPÚV, utrpěly velké ztráty a staly se po dlouhou dobu neschopné boje.

Výcvik každé jednotky musí být založen na zkušenostech a poznatcích dnešní války a konán s opravdovým a živým smyslem pro boj. Jen takový výcvik má skutečnou cenu.

Pokusím se podat návod nižším velitelům, jak si počínati při tomto důležitém výcviku.

Zásadně cvíme jen prakticky. Není-li tanků, lze použití lehkých pásových vozidel a nebo nákladních automobilů. Výcvikové pomůcky, jako zápalné bomby, granáty a miny, lze nahraditi jinými snadno dosažitelnými improvizovanými předměty. Je vhodné výcvik rozdělit na několik částí a to :

Vyhlášení poplachu proti ÚV.

Povinnost každé jednotky, která zjistí nepřátelskou ÚV, je vyhlásiti poplach a dáti zprávu nejbližší sousední, přední a zadní jednotce smluveným znamením, jakož i rychlým pojitkem.

K vyhlášení poplachu se hodí nejlépe smluvená znamení světelná (rakety), zvuková (klaksony), pískání, radio i rychlé spojky, označené praporky nápadné barvy. K zajištění vyhlášení poplachu je výhodné kombinovati aspoň dva z těchto způsobů. Vyhlašovati poplach mají právo velitelé, počínaje velitelem družstva. Vzbuzovati poplach hlasem není vhodné pro možnost planého poplachu a paniky.

Raket používáme, nezáleží-li na tom, že se střelbou raket prozradíme. Velmi důležité je uchovati kázeň a míti jednotku v ruce při vyhlášení poplachu. Jest to první povinností všech důstojníků a poddůstojníků.

Činnost jednotky po vyhlášení poplachu.

Pěší jednotka, je-li na komunikaci, opustí ji (ne zůstane v příkopech) a využije nejbližších přirozených překážek, krytů a skrytů (mezi, keřů, stromů, násypů a pod.).

Velitel čety označí kryt pro celou četu, nebo určí místo každému družstvu zvláště krátkým povelům, při čemž dbá, aby zachoval organické celky pohromadě.

Je-li jednotka při vyhlášení poplachu v terénu, ve kterém není vhodných krytů, rozlení se v čety, čety v družstva, družstva v hloučky, případně hloučky na jednotlivce. Tím dosáhneme rozptýlení jednotky na velké ploše, jednotku lze ovládat a můžeme se úspěšněji bránit proti ÚV.

Někdy bude výhodné již předem oznámit i rotám neb četám, kam se mají za poplachu rozptýlit, na příklad liché čety v levo, sudé v pravo od silnice. Toto nelze ovšem ztrnule dodržovati. Velitel řídí se možnostmi použití krytů.

Máme-li po ruce materiál a je-li to vhodné, provedeme zatarasení. Zatarasy se zřídí v místě, kde nepřátelská ÚV nemůže snadno odbočit s cesty (domy, hluboké příkopy, náspy, vody, bažiny). Použijeme k tomu zatížené vozy, postavené napříč cesty, vlastní auta, která nemohla odjet do krytu, kládý stromy, seno nebo slámu, připravenou k zapálení.

Důležité je, aby nepřítel postihl překážku až v pozdějším okamžiku. Neméně důležité je ukončiti včas pohyb jednotek, běžících do krytu, dříve, než nepřátelská ÚV vnikne do vlastní sestavy. Pohyb prozrazuje místo vlastní jednotky. Dobré a včasné využití terénu jednotkou může ji zachrániti před nájezdem i palbou. Zbraně proti ÚV, jimiž je pěchota vyzbrojena, anebo kanony jsoucí v sestavě pěchoty, zaujmou pohotovost k palbě. Palebné stanoviště zbraní je výhodné voliti za skrytem, mimo komunikaci v boku překážky. Vždyť nevíme často, z kterého směru nepřátelská ÚV provádí nájezd.

Boj s nepřátelskou ÚV.

Objeví-li se ÚV, kryje se pěchota na místě. Povel k zahájení palby proti ÚV dají zpravidla velitelé družstev a čet samostatně, jakmile se ÚV přiblíží na účinný dostřel zbraně. Vnikne-li ÚV do vlastní sestavy, střelí jednotlivci z pušek na průzory, a to všichni ti, kteří nemohou býti okamžitě

č. 5/42

napadení palbou z tanku. (Zbraně tanku jsou obráceny jiným směrem.) Nestřílí jednotlivci, na něž vozidlo přímo najíždí, anebo ti, kteří mají proti sobě zbraně tanku.

Vojín, kteří by byli přejeti, uskočí stranou, když se tank přiblíží asi na 5—7 m. Následuje-li nepřátelská pěchota tanky, jest povinností všech střelců střílet jen na pěchotu. Pouze protitankové zbraně ničí vozidlo.

Ničení tanků zvláštními bojovými prostředky.

Vojín, kteří mají za úkol ničit tanky z blízka zápalnou látkou, zvláště granáty, náložemi a minami, kryjí se v terénu.

Tito vojín mají býti vždy chráněni i nebo z muží s puškami, kteří zaujmou postavení na vzdálenost asi 300 m od skrytých vojinů, a jejich hlavní snahou jest palbou odvrátiti pozornost osádky tanků, aby zbraně byly odvráceny na ně.

Zápalnou látku je nejvýhodnější vrhati na zadní část tanku, kde je nejčastěji umístěn motor, granáty pak na průzory a na spodek podvozku. Je v zájmu každé rot, aby měla aspoň jedno družstvo zvlášť vycvičeno v boji proti ŮV. Členové družstva jsou normálně zařazení v četách. Družstvo se utvoří v čas potřeby.

Miny proti ŮV.

Při umístění min je vždy rozhodující jejich citlivost. Některé vybuchují, je-li na ně šlápnuto, jiné jsou pro pěšáka bezpečné.

Podle toho jich PŮV používá v různých údobích boje. Dovednost v zastírání těchto min je jednou z podmínek úspěchu obrany. Miny mohou býti ukryty pod šterkem na cestě, pod mechem na lesním průseku a pod.

Překvapení lze dosíci skrytými minami, vybuchujícími pomocí drátu upevněného mezi stromy.

Klamání nepřítel.

Příklad: zdánlivě špatně zamaskovaná protitanková mina má uvést do lůčky řídiče nepřátelských tanků, aby najeli na pečlivě skryté skutečné miny. Zastavit nebo zpomalit můžeme tanky i zcela nevinnými, klamnými předměty, jako na příklad nataženým motouzem nebo drátem přes komunikaci, obyčejnou plechovkou, špatně maskovanou propleteným drátem, klestím a pod.

Toto klamání nepřítel má úspěch jen tehdy, jsou-li též skutečné nástrahy mezi klamnými.

Závěr.

Účelem výcviku v OPŮV je naučit jednotlivce a jednotky vykonávat samostatně na povel anebo z vlastního popudu všechny úkoly, které se vyskytnou v různých situacích, a při tom ŮV zničit anebo aspoň zmírnit její účinek. Při tomto výcviku rozvíjíme hodnotu jednotlivce tím, že mu odůvodňujeme prováděnou činnost anebo žádáme, aby odůvodnil své rozhodnutí.

Dále ho při každé příležitosti upozorňujeme na význam jeho dovednosti technické a osobní pro úspěch, anebo neúspěch celé jednotky.

Výcvik se musí konat nejen v rozmanitém terénu (v lese, osadách a pod.), ale i za různé denní doby (za noci, při svítání) a za různého počasí (v mlze) za předpokladu paléb nepřátelského dělostřelectva, letectva, parašutistů a pěchoty.

Jednotlivá cvičení musí býti provedena tak, aby hlavní zásady jednotlivých druhů boje vždy náležitě vynikly a se vžily.

Zvláště cvičíme:

Za pochodu: členění pěchoty na menší proudy, zatarasování, uspořádání, pozorování, dodávání zpráv, oznamování poplachu, vhodné zařazení zbraní PŮV do proudu, využívání vhodných krytů, skrytů malými jednotkami, využívání terénu jednotlivci, umísťování zbraní.

Za zastávky: volba ubytovacího místa za terenní, co možná souvislou překážkou, dovolující výhodnou obranu proti ŮV.

Za ubytování: volba ubytovacího místa, co možná za přirozenými překážkami, vodní toky, osady, rokle, strmé stráně, lesy, bažiny, jichž lze využít jako zátarasů.

Stráže proti ŮV umísťujeme tak, aby mohly působiti do důležitých směrů a hlavně tam, kde nepřátelská obrněná vozidla musí zmírniti rychlost. Zřizování zátarasů (hlavně na ústupu); kladení min, protitankových pastí a zákopů.

V ostatních údobích boje: volba palebních stanovišť protitankových zbraní, střelba na stojící a jedoucí vozidla různou rychlostí, okamžik zahájení palby.

Boj jednotlivců s ŮV ve vlastní sestavě, příprava klamných nástrah a konečné důkladný nácvik v zacházení se zápalnými látkami, náložemi a granáty.

Pamatujme, že tím lépe zvítězíme, čím lépe budeme znáti nebezpečí a obranu proti němu.